

ИНА ИВАНОВА

Криле

от

папие –

маше

пловдив 2019

ЖАНЕТ 45

* * *

Ave, непристъпен свят.
Ние, зрънцата черен пипер,
ние – солта на земята,
ние – просторните памукови поля,
поливани с неразумни надежди,
ние – изпратените на обикновена смърт,
те поздравяваме.
Защото има време за всичко,
а случилото се може да бъде възкресено
по хиляди начини.
И всичките – верни.

* * *

Студен чай:

чаша юнски дъжд,
щипка пресен цвят от липа
и лед, колкото сърцето поеме.

* * *

Светлината гледай.
Прониква през решетките на този град –
така безпомощен и тленен –
през твърдата черупка
на материята му просветва.
Сияе, топли и прогаря.
Ти светлината гледай. Следи за сенките.
За бавната умора, гласовете, за дима,
възнесен към непроницаемата
плоскост на небето.
Нагоре гледай. И навътре.
Защото светлината е в ремисия.

* * *

И ако полетиш с лице към тротоара
от най-високия прозорец без страха си,
след теб остава стъпка въздух,
прозрачен, лек, все още ничий.
Градът ще го притисне
в подвижните си пясъци от хора,
ще смели спомена и думите,
ще ги превърне състрадателно,
но методично
в нищо.
Ти тичай, тичай
по поднебесните си пасбища,
безпомощност от кръв и глина.
Тичай.

* * *

Вярвам във времето, което размива
острите ръбове на пораженията,
невинността на надеждите,
строгата тъга от предателството.

И остава само една дървена маса под открито небе,
няколко ореха със светла, още млечна ядка.
Седя тихо, нищо не докосвам.
Ръцете ми вече не са онези
пухкави детски звездички,
чиито очертания мама обикаляше с молив
и на мястото на дланта написваше датата.

Нейният опит да улови времето,
с едър почерк и химически молив, е обречен.
Времето не изтича, мамо, не ѝ го казвам.
Не мога да говоря за важните неща.

Но вярвам. Вярата е моят начин
да срежа с нож водите на забравата.
Да разполовя орехите.
Да не оставям белезите да зараснат.

Фамилна тайна

Това, което баба
не разказа за войната:
тъжния страх на децата, че
майките *същосагладни*.

* * *

Почтено проскърцва старата къща,
след всяка въздишка
след всяка въздишка тишината ѝ е по-голяма.
Вън ръмжи нетърпеливо градът.
Вътре се таи и чезне широкото време.
Лази прозрачна мравка.
Съхнат измитите подове. Втасва хлябът.
В солиден бюфет чакат отколе
семена, сгънати в пожълтяла хартийка.

* * *

Дебне случайната болка – бяло вълче,
което иска още малко да поиграе,
още, докато зъбките му са остри,
а очите – безпощадни, още
докато гръбнакът му е гъвкав.
Дебне да скочи в празното,
ловува наужким, безшумно,
зениците му – тесни и гладни,
и този глад, този безнадежден глад
дето идва от предците му...
хаотичен и естествен като празно небе.

Нямам с какво да заситя вълчето,
бялото, безпокойното;
пека хляб, давам му себе си.

* * *

От години доизмислям
флотилията от неказани думи – онези, с които
не обсадихме градовете на бъдещето.

От двете страни на небето живеем –
живи и живи. Не зная как да празнувам
рождения ни ден, тате.